

Gaan we een SEKTE oprichten?

Gepubliceerd in nagedachtenis aan
Leo Verzuu.
Hij 'verhuisde' op 12 juli 2005.
Leo werd 76 jaar.

Gaan we een SEKTE oprichten?

Corresponderend proza

Marja Oosterman
Leo Verzuu
e.a.

Coverontwerp: Manuela Eringaard

ISBN: 9789402195842

© Marja Oosterman

Met speciale dank aan:

(sektegenoten):

Hans van Ispelen

Harry Fleurke

Christel van Vliet

Agnes Turksma

Voorwoord

In het voorjaar van 1997 vatten Marja Oosterman en Leo Verzuu het idee op om o.a. briefschrijvend op zoek te gaan naar het antwoord op de vraag:

Zullen we een sekte oprichten?

Ze gingen er bij voorbaat vanuit dat de brieven die het resultaat zouden worden van dit proces ooit in boekvorm werden uitgegeven.

De scribenten wijdden zich enkele maanden nijver aan de henzelf opgelegde queeste. Eind augustus datzelfde jaar echter, raakte Leo Verzuu op zeer ongelukkige wijze bekneeld in een kettingbotsing.

Door en na dit ongeluk heeft Leo geen brieven meer geschreven over het onderwerp sekte, waardoor het beoogde boek nooit kon worden voltooid.

Samen met andere sekteleeden zijn nog diverse pogingen gedaan om het wordingsproces van 'De Secte' middels een uitgebreide selectie aan brieven en E-mails te schetsen.

Na het overlijden van Leo Verzuu in juli 2005 zijn deze pogingen gestopt.

Voor de samenstelling van dit werkje heb ik alle geschriften nog eens nagelezen en besloten me te beperken tot de periode dat Leo nog actief deelnam aan de ontstaansprocessen. De brieven en e-mails zijn geschreven in de tijd dat het internet net begon op te komen door mensen die

in die tijd al actief waren in het toen nieuwe medium en geven daardoor ook een beeld van die periode.

Marja

15 mei 1997

Alweer dagen die vage hoofdpijn.

Als ik ga mediteren concentreert het zich rond het derde oog. Zodra ik weer in beweging kom op twee vuistdikke plekken bovenop m'n schedel die ik heb leren herkennen als tekenen dat m'n lijf hard aan het werk is om te ontgiften. Als ik nog meer in beweging kom word ik misselijk, reden genoeg om vandaag toe te geven aan een algeheel malaise gevoel.

Zou ook een intensieve yoga-sessie kunnen doen, een kop cafeïnevrije koffie nemen, lekker in het waterig zonnetje in de tuin gaan werken, focussen op het positieve en ik zou de hoofdpijn al niet meer merken..

Maar ik heb even genoeg van positief denken, even genoeg van al het presteren en kan niet kiezen tussen naakt in de zon gaan liggen of gaan slapen.

Wanneer ik wel kies en net in bed wegzak in de overgang van meditatie naar slaap, gaat weer de telefoon.

Routine. Even antwoord geven op een vraag.

Vraag daarna mezelf waarom ik toch door blijf gaan met roken, blijf proberen te ontkennen dat m'n lichaam er tegen begint te protesteren.

Ik denk aan Paul en zovele anderen die geen vlees, alcohol en nicotine naar binnen werken.

Op die nicotine na geen enkel probleem. Alcohol ben ik sowieso altijd al matig in, de trucs die ik me een poos geleden had aangeleerd om minder te roken werkten prima.

Maar ik blijf kiezen voor het tot me nemen van 'dempers'.

Waarom blijf ik toch pogen om een soort permanente staat van helderheid te voorkomen? Alsof dat nog te voorkomen zou zijn, er een weg terug is..

Die is er allang niet meer.

Zoals Hester maanden geleden al zei: "We kunnen ons zelf niet meer voor de gek houden al was het maar omdat we ons dan bewust blijven van dat we dat doen."

Miryam belt omdat ik eerder vandaag op haar antwoordapparaat de ontvangst van haar horoscoop gemeld had.

Miryam hoort bij wat je de periferie van mijn vriendenkring zou kunnen noemen. Ik ontmoet haar daardoor al meer dan 10 jaar van tijd tot tijd eventjes.

Begin deze maand zocht ze contact vanwege de horoscoop van haarzelf en haar dochter.

Ze is rijper geworden, een soort blijde balans straalt ze uit.

In de korte contactjes de afgelopen weken merkte ik zomaar wat voor mijn mond kwam te kunnen zeggen en kreeg daar verbazend wijze reacties op terug. Ze is ook een ram, praat ook zo snel en spontaan tegen mij.

Wat moet ze toch met een horoscoop die ze zelf niet kan duiden?

"Waarom laat je hem mij niet houden i.p.v. ophalen?" stel ik voor. Heeft ze tenminste nog een beetje kans dat ik er af en toe even naar kan kijken.

Het telefoongesprek ijlt voort. Ze vertelt over fantastische veranderingen die ze met zichzelf aan is gegaan. Ze is gegroeid. Het is fijn om met haar te praten.

Ik was net begonnen deze eerste brief aan jou te schrijven. Maar het is niet belangrijk meer, nu. Ik beslis nu naar haar horoscoop te willen kijken. Gewoon, telefonisch consult, net als al zo vaak eerder voor goede vriendinnen. Miryam voelt ineens ook als een vriendin. Het beetje wat ik voor haar misschien kan betekenen wil ik graag doen.

Ingewikkelde constructies in haar horoscoop. Een conjunctie van drie planeten waar net een over de cusp van een huis gaat, het geheel belangrijk in het kader van haar belangrijkste vraag, want nl. een sterk aspect vormend met haar enorm actieve practical directorplaneet, die midden in het huis staat dat het basisantwoord op haar vraag moet geven.

Lekker puzzelen.

Moeilijk antwoord op de vraag. Alles wat aan haar opvalt, alles wat voor de hand ligt, belet het waarnemen van wat ze werkelijk op dat vlak wil en is, voor anderen en voor haarzelf.

Fijn, ik heb weer iemand een stukje weg naar zichzelf kunnen wijzen. Ze is er blij mee.

Zou nu ook jou kunnen bellen. Jouw horoscoop is gelijk met die van haar gearriveerd.

Maar ik loop nog steeds in ochtendjas, ik heb nog maar twee uurtjes om de post te halen en te verwerken, boodschappen te doen.

Na een lange douche lukt het allemaal met gemak. Twee minuten over zes gaat de kopij weer op de bus.

Daarna merk ik pas dat de computer waar de fax op staat het weer begeven heeft.

Het kan me niet raken vandaag. Ondanks dat ik me heel bewust ben dat de mailing naar 266 potentiële co-leveranciers die ik dinsdag op het postkantoor bezorgd heb, al reacties oplevert. Vandaag, donderdag, zaten er al twee bij de post. Dus grote kans dat er ook al snelle reageerders de fax geprobeerd hebben, om het over al langer actieve co-leveranciers die de fax benutten maar niet te hebben. Ik zie het simpel als de zoveelste illustratie van wat ik vorige week in volle omvang tot me door liet dringen: de lange litanie van technische storingen is één grote illustratie dat we over de techniek struikelen. In feite dus dat de huidige aanpak zonder financiering en derhalve zonder investeringsmogelijkheden in techniek, gedoemd is het hele project naar een debacle te leiden. De mensen om me heen zijn daar inmiddels ook van overtuigd. Vooral het inzicht dat we bezig waren het bedrijf ego te geven heeft veel verhelderd.

Hetgeen me brengt op ons gesprek over dit onderwerp afgelopen dinsdag. En vooral je bedenkingen bij de oplossing die voor de hand ligt, uiteindelijk toch ingaan op het contact met de TM'ers.

Ik heb er niet zoveel bedenkingen meer bij. Het enige bedenkelijke is dat we vorig jaar toen de

mogelijkheid er concreet lag, nog sterk stonden. Maar alles heeft zijn tijd nodig. Het proces sedertdien was kennelijk nodig om tot het besef van dat bedrijfsego te komen. Onder andere. Of de tijd nu voorbij is weet ik niet. M'n contact met Paul is heel sterk. Als ik aan hem denk is hij bijna voelbaar aanwezig. Toen ik vandaag merkte dat dat niet zo was viel me de gedachte in dat ik toe ben aan meer als leraar met andere leraren verkeren, i.p.v. vooral met leerlingen. Dat maakte vorig jaar, tijdens het intensieve contact met Paul en de mensen om hem heen, dat ik me zo prettig voelde. Was me daar ook heel bewust van. Het hele contact voelde als een soort erkenning voor die kant van mij die ik dus kennelijk weer tevergeefs heb proberen te dempen de afgelopen weken. Of ik nu wel of niet rook, er valt niks meer te dempen. Er valt alleen te accepteren. Paul en consorten misschien toch nog ego? Dan kan ik ze dat wel zeggen, ik word daar serieus genomen. Met en zonder woorden.

Alleen die laatste vrijdag, pal voor m'n vertrek naar Australië, was het Paul of Cornelis die het zei? Ze hadden haast, er moest gemediteerd worden. "Moet je ook eens doen!" riep een van de twee. De volgende keer zeg ik "Geef me maar een mantra." Alsof er maar één weg naar Rome zou leiden.

"Zullen wij maar een sekte beginnen?" vroeg ik je dinsdag n.a.v. onze beschouwingen over deze sekte.

"Met jou wel," zei je.

We moeten het maar eens serieus over sekten gaan hebben jij en ik. De rammensekte. Paul is ook een ram. Het verjaardagslijstje dat op hun kantoor ergens op een deur hangt, vertoont verbazend veel rammen.

De pionerende, hard van stapel lopende rammensekte. Met allemaal ascendanten en andere aspecten in de horoscoop al genoeg doorlopen hebbend om die eigenschap in goede banen te kunnen leiden.

De rammen die de energie vrijmaken voor het laatste stukje Aquarius.

Zoiets?

Want er is natuurlijk niets verbazend aan een hoop rammen in een pionerende organisatie. Wat zou die Maharishi voor basis-energie hebben? Zou ie ook rond het lentepunt geboren zijn?

Oh hemeltje, als jij en ik een rammensekte willen beginnen hebben we een probleem: je hebt geen astrologische kennis. Ik spreek in jouw oren natuurlijk ongeveer wartaal met conjuncties en disharmonische en harmonische aspecten, cuspen van huizen en ruime orbsen of die volgens Placidus of Koch.

Maar je kent vast wel Placidus. Die enorme bibliotheek van jou zal best uitsluitend kunnen bieden over wie Placidus was.

Misschien de man van de bewust aangebrachte tijdrekenfout in de esoterische astrologie? Of zit die tijdrekenfout over de astrologische tijdsindeling van de aarde in een andere astrologentak?

Het is met de astrologische visies als alle andere: allemaal sekten.

Elke visie die met genoeg kracht om followers te krijgen wordt uitgedragen creëert een groep, zodra er iets religieus en/of metafysisch bijkomt is het een sekte.

Of heb jij een betere definitie van sekte?

Zou het mogelijk zijn om een sekte op te richten zonder dat je een leider hebt? En kan het in deze tijd nog zonder van naam te veranderen? Welke Sanskrietnaam wil jij?

Jammer dat je geen e-mail hebt, ging de correspondentie wat sneller ;-))

Je vriendin,

Marja